

Arrest

nr. 87 586 van 13 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 12 juni 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van respectievelijk 31 en 30 mei 2012 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies) en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 juni 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlagen 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 1 februari 2007 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 8 februari 2007 resulteerde in beslissingen tot weigering van verblijf genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 28 maart 2007 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigende beslissingen tot weigering van verblijf.

1.2. Eerste verzoekende partij (verzoeker) diende een tweede asielaanvraag in op 30 mei 2012, tweede verzoekende partij (verzoekster) op 29 mei 2012.

1.3. Op 31 mei 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) aan verzoeker. Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(...) In uitvoering van artikel 74, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten D. M. (...)

geboren te Grozny , op (in) 04.06.1974

en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten.”

1.4. Op 30 mei 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) aan verzoekster. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(...) In uitvoering van artikel 74, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1991 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten A. M. (...)

geboren te Grozny , op (in) 28.07.1976

en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten.”

1.5. Op 1 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding t.a.v. verzoeker een beslissing tot weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit vormt de derde bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(...) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overvragende dat

de persoon die verklaart te heten D. M. (...)

geboren te Grozny , op (in) 04.06.1974

en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 30/05/2012 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 1 februari 2007 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 8 februari 2007. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 28 maart 2007 een beslissing tot weigering van verblijf nam. Overwegende dat de betrokkene op 30

mei 2012 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een artikel uit de 'Terskaya Pravda' en twee artikels uit 'Groznskiy Rabochiy' naar voren brengt volgens dewelke de betrokkene gezocht zou worden waarbij opgemerkt moet worden dat een artikel niet afkomstig is van een objectieve bron, dat het een gesolliciteerd karakter heeft, dat het geschreven en geplaatst kan zijn op aanvraag, dat het geen door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt. Overwegende dat de betrokkene een overlijdensakte naar voren brengt die volgens hem van zijn schoonbroer is waarbij opgemerkt moet worden dat een overlijdensakte enkel is wat ze kan zijn, een akte dat iemand is overleden, zonder enige aanduiding van het overlijden. Overwegende dat de betrokkene een rapport en verslag over het gerechtelijk onderzoek naar aanleiding van de moord op zijn schoonbroer naar voren brengt, waarbij opgemerkt moet worden dat de naam van de betrokkene er niet in wordt genoemd, dat het geen betrekking heeft op de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zijn ouders en broers overleden of verdwenen zijn waarbij opgemerkt moet worden dat dit loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene, dat de betrokkene deze gebeurtenissen niet kan linken aan de redenen die hij volgens zijn verklaringen gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat ze geen betrekking hebben op de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.
De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

1.6. Op 1 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens t.a.v. verzoekster een beslissing tot weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit vormt de vierde bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten A. M. (...)

geboren te Grozny op (in) 28.07.1976

en van nationaliteit te zijn Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 29/05/2012 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 1 februari 2007 een eerste asielaanvraag indiende en er voor haar een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 8 februari 2007. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 28 maart 2007 een beslissing tot weigering van verblijf nam. Overwegende dat de betrokkene op 29 mei 2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat ze niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een artikel uit de 'Terskaya Pravda' naar voren brengt volgens dewelke de man van de betrokkene gezocht zou worden waarbij opgemerkt moet worden dat een artikel niet afkomstig is van een objectieve bron, dat het een gesolliciteerd karakter heeft, dat het geschreven en geplaatst kan zijn op aanvraag, dat het geen door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt. Overwegende dat de betrokkene een artikel naar voren brengt over wat er gebeurt bij een terugkeer waarbij opgemerkt moet worden dat een artikel in een krant niet afkomstig is van een objectieve bron, dat het algemeen van aard is, dat het een gesolliciteerd karakter heeft, dat het geschreven kan zijn op aanvraag. Overwegende dat de betrokkene een overlijdensakte naar voren brengt die volgens haar van haar schoonbroer is waarbij opgemerkt moet worden dat een overlijdensakte enkel is wat ze kon zijn, een akte dat iemand is overleden, zonder enige aanduiding van het overlijden. Overwegende dat de betrokkene een rapport en verslag over het gerechtelijk onderzoek naar aanleiding van de moord op haar schoonbroer naar voren brengt, waarbij opgemerkt moet worden dat de naam van de betrokkene er niet in wordt genoemd, dat het geen betrekking heeft op de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers beroepen zich in hun eerste middel, dat gericht is tegen de derde en vierde bestreden beslissing op: "Schending van de artikelen 51/8, 62 en 74/6 van de Wet van 15 december 1980 op de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 1A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van de artikelen 2 en, 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel;".

Verzoekers betogen als volgt:

"Doordat,

De beslissingen van 1 juni 2012 als volgt werden gemotiveerd: "Overwegende dat de betrokkene op 1 februari 2007 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 8 februari 2007.

Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 28 maart 2007 een beslissing tot weigering van verblijf nam. Overwegende dat de betrokkene op 30 mei 2012 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een artikel uit de 'Terskaya Pravda' en twee artikels uit 'Groznerskiy Rabochiy' naar voren brengt volgens dewelke de betrokkene gezocht zou worden waarbij opgemerkt moet worden dat een artikel niet afkomstig is van een objectieve bron, dat het een gesolliciteerd karakter heeft, dat het geschreven en geplaatst kan zijn op aanvraag, dat het geen door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt. Overwegende dat de betrokkene een overlijdensakte naar voren brengt die volgens hem van zijn schoonbroer is waarbij opgemerkt moet worden dat een overlijdensakte enkel is wat ze kan zijn, een akte dat iemand is overleden, zonder enige aanduiding van het overlijden. Overwegende dat de betrokkene een rapport en verslag over het gerechtelijk onderzoek naar aanleiding van de moord op zijn schoonbroer naar voren brengt, waarbij opgemerkt moet worden dat de naam van de betrokkene er niet in wordt genoemd, dat het geen betrekking heeft op de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zijn ouders en broers overleden of verdwenen zijn waarbij opgemerkt moet worden dat dit loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene, dat de betrokkene deze gebeurtenissen niet kan linken aan de redenen die hij volgens zijn verklaringen gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat ze geen betrekking hebben op de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

Terwijl,

Uit het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken, de door de verzoekende partijen overgelegde nieuwe bewijsstukken niet eens heeft vertaald;

Dat het absoluut niet de plicht is van de asielzoeker te zorgen voor een vertaling van de stukken, die neergelegd worden;

Dat de beide verzoekers, die opgesloten werden, niet over voldoende financiële middelen beschikken, ten einde de stukken in hun bezit, te laten vertalen door een competente vertaler;

Dat de verzoekende partijen in tegendeel van mening zijn dat het aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt, de oorspronkelijk overgelegde stukken te vergelijken met de nieuw overgelegde stukken, om na te gaan of de stukken als een nieuw bewijs kunnen gelden van oude feiten, of als een bewijs van nieuwe feiten;

Dat wanneer de Dienst Vreemdelingenzaken de overgelegde stukken niet eens laat vertalen, terwijl het niet vaststaat dat de beambte die de beslissing heeft genomen, Russischtaalig is, dan kan art. 52/8 van de Vreemdelingenwet, niet worden toegepast (R.v.St. 5 januari 1996, nr. 57.384, Rev.dr. étr. 1996, 387, noot);

Dat op dat ogenblik er immers niet kan gezegd worden, dat de Dienst Vreemdelingenzaken, de stukken op een ernstige wijze heeft onderzocht, zoals het nochtans hoort (R.v.St. 20 november 1997, nr. 69.708, T. Vreemd. 1997, 401);

Dat de beslissing zowel de zorgvuldigheidsplicht van elke overheid schendt als het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet;

En terwijl,

Art. 51/8 van de Vreemdelingenwet, aan de minister of diens gemachtigde een beoordelingsbevoegdheid geeft, die zich ertoe beperkt te onderzoeken of de aangebrachte gegevens nieuw zijn;

Dat de minister moet uitmaken of de als nieuw voorgestelde gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure dan wel een nieuw bewijs aanbrengen van een vroegere situatie;

Dat tevens dient nagegaan te worden of de vreemdelingen niet in staat waren deze gegevens te verstrekken ter staving van hun vorige asielaanvraag;

Dat door de nieuwe gegevens te beoordelen ten opzichte van het Verdrag van Genève of door ze als ongeloofwaardig te beoordelen, de minister deze gegevens in aanmerking heeft genomen, waardoor hij na afloop van dat onderzoek, art. 51/8 van de Vreemdelingenwet, niet meer kan toepassen (R.v.St. 11 juli 2000, nr. 88.870, APM 2000, 143; R.v.St. 13 december 2011, nr. 216.840);

Dat door te oordelen dat bepaalde stukken niet afkomstig zijn uit een objectieve bron of dat zij een gesolliciteerd karakter zouden hebben, de Dienst Vreemdelingenzaken zich ten gronde uitspreekt en dus een oordeel uitspreekt omtrent de nieuwe gegevens, zodat art. 51/8 ten deze niet meer kon worden toegepast;

Dat, vermits ook het Commissariaatgeneraal dient te oordelen over de pertinentie van een nieuw gegeven, mag de DVZ slechts nagaan of het nieuw overgelegde element niet "manifest irrelevant" is voor het beoordelen van de nieuwe asielaanvraag;

Dat onder "manifest irrelevante nieuwe gegevens" dient begrepen te worden: "nieuwe bewijzen van eerder aangehaalde en voor waar gehouden feiten die in de deliberatie van de eerste asielaanvraag zijn betrokken" (D. Vanheule, noot — Bonita en de witte pater: over nieuwe bewijzen in de asielpcedure, noot R.v.St. nr. 113.002, 27/11/2002, T VREEMD. 2003, p 130);

Dat de nieuwe feiten en nieuwe stukken, die de verzoekende partijen bij hun aanvraag hebben gevoegd, niet werden betrokken bij de eerste asielaanvraag;

Dat men overigens in alle redelijkheid, niet kan zeggen dat een advertentie in een krant, waarbij een onbekende een oproep doet de verblijfplaats van de verzoekende partij bekend te maken tegen vergoeding, via een gepubliceerd telefoonnummer, een "gesolliciteerd karakter" zou vertonen;

Dat dit zou impliceren dat de verzoekende partij zelf deze advertentie in een Russische krant zou betaald hebben, of laten betalen, terwijl daar geen enkel bewijs van voorligt;

Dat, indien dit het oordeel van de overheid zou zijn, zij ook dient te motiveren, waarom zij tot een dergelijke conclusie komt (R.v.St. nr. 60.635, 2 juli 1996, T.Vreemd. 1997);

Dat de beslissing bijgevolg de plicht tot motivering schendt;

Dat de verzoekende partijen nooit beweerd hebben dat deze advertenties, een door de overheid opgestelde verklaring zouden vervangen;

Dat, indien zou geëist worden dat de vervolging zou uitgaan van de overheid, de beslissing art. 1A schendt van het Verdrag van Genève, nu er ook vervolging bestaat, indien de feiten gepleegd door derden, bewust worden geduld door de autoriteiten (Handbook, nr.65);

Dat het feit dat het plaatsen van advertenties, waarbij men vraagt dat iemand gegevens zou doorspelen, mogelijk is, tevens het bewijs is dat deze praktijken door de overheid wetens en willens worden getolereerd of dat de overheid niet in staat is een doeltreffende bescherming te bieden (RvS, 6 november 1996, nr. 62.976, Rev. Dr. Etr. 1996, 759; RvV 29 november 2007, nr. 4.299; RvV 15 februari 2008, nr. 7,342; RvV 9 juli 2008, nr. 13.874);

En doordat,

De beslissing enerzijds zegt dat het niet bewezen voorkomt dat de schoonbroer van de 1ste verzoekende partij zou vermoord zijn omdat dit niet zou blijken uit de overlijdensakte, terwijl de verzoekende partijen een politierapport overleggen, dat precies werd opgesteld naar aanleiding van de moord op de schoonbroer van de 1ste verzoekende partij;

Dat hert volstrekt onredelijk is deze beide gegevens niet met elkaar te verbinden, nu ze in alle duidelijkheid, betrekking hebben op eenzelfde feit, met name de moord op I. B. (...), de schoonbroer van de 1ste verzoekende partij, die werd vermoord op 24/8/2007 met 2 salvo's van een Kalasnikov-geweer;

Dat de verzoekende partijen er op wijzen dat de eerste asielaanvraag van de verzoekende partijen werd afgesloten op 27 maart 2007, zodat de moord op de schoonbroer van de 1ste verzoekende partij in elk geval een nieuw feit is;

Dat de beslissing op dit punt niet redelijk verantwoord is;

En doordat,

De beslissing schijnt te eisen dat, het politierapport dat werd opgesteld naar aanleiding van de moord op B. (...), de naam zou dienen te bevatten van de 1ste verzoekende partij;

Dat de verzoekende partijen niet inzien, waarom een politierapport omtrent een moord, waarbij de verzoekende partij geenszins betrokken is als dader of als slachtoffer, de naam zou dienen te bevatten van de 1ste verzoekende partij;

Dat de beslissing op dit punt geen enkele motivering bevat en dat overigens een dergelijke eis volstrekt onredelijk is;

Dat de verzoekende partij willen aantonen, dat na de moord op de vader van de 1ste verzoekende partij door de familie K. (...), de oudste broer van de verzoekende partij iemand van de familie K. (...) heeft omgebracht, waarop alle mannelijke leden van de familie D. (...), Rusland zijn ontvlucht, waarop de familie K. (...), de man de zus van de 1ste verzoekende partij, hebben vermoord;

Dat deze feiten het bewijs vormen van de bloedwraak, waarin de verzoekende partij verwickeld zit;

En doordat

De verzoekende partijen, hun eerste asielaanvraag hebben gesteund op de bloedwraak, bestaande tussen de families K. (...) en D. (...);

Dat het juist is dat hieraan weinig aandacht werd besteed door de Commissaris-generaal, terwijl de verzoekende partijen tijdens hun eerste asielaanvraag, niet werden bijgestaan door een advocaat;

Dat verder is gebleken dat de procedure voor de Raad van State, werd afgesloten door een "technische" weigering, in die zin dat de verzoekende partijen om de een of andere onbekende reden, niet vertegenwoordigd waren op de zitting van de Raad van State;

Dat de verzoekende partijen er verder op wijzen dat hun eerste asielaanvraag werd beoordeeld louter t.a.v. het Verdrag van Genève, en er in de loop van de procedure nooit sprake is geweest van de subsidiaire bescherming, waarop de verzoekende partijen recht hebben, ingevolge de situatie van bloedwraak, waarin ze verkeren;

Dat indien de verzoekende partijen elementen inroepen, die aanleiding kunnen geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, kunnen deze elementen in elk geval beschouwd worden als nieuwe elementen in de zin van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet (R.v.St. 1 december 2006, nr. 165.469, T.Vreemd. 2007, 269):

Dat de in het middel aangeduide bepalingen werden geschonden;"

2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van art. 51/8, 62 en 74/6 van de wet van 15 december 1980, art. 1A van de Vluchtelingenconventie, art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

De grieven van verzoekende partij beperken zich in dit middel tot de derde en vierde bestreden beslissing.

Verzoekende partij betoogt dat de voorgelegde stukken niet eens vertaald werden. Verder zou de gemachtigde van de staatssecretaris zich over de inhoud van de bij de tweede asielaanvragen gevoegde stukken hebben uitgesproken. Een advertentie in een krant zou niet in alle redelijkheid een gesolliciteerd karakter kunnen vertonen. Het zou ook volstrekt onredelijk zijn enerzijds de overlijdensakte van de schoonbroer en anderzijds het politierapport niet met mekaar te verbinden. Verzoekende partij betoogt tot slot dat de voorgelegde stukken wel degelijk de bloedwraak bewijzen, waarop zij zich in hun eerste asielaanvraag hebben gesteund. Bij de eerste asielaanvraag was er nog geen sprake van subsidiaire bescherming, waarop zij nu recht zouden hebben.

Verwerende partij heeft vooreerst de eer te antwoorden dat de verzoekende partij zelf geopteerd heeft voor het voorleggen van Russische documenten, zonder vertaling. Het komt nochtans de asielaanvrager toe deze stukken te vertalen. Bovendien stelt verwerende partij vast dat verzoekende partij de omschrijving van de stukken, zoals weergegeven in de derde in vierde bestreden beslissing, niet betwist wordt door verzoekende partij. Verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat deze beslissingen zouden steunen op een foutieve feitenvinding.

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat de derde en vierde bestreden beslissingen werden genomen in toepassing van art. 51/8 van de wet van 15 december 1980. Dit artikel bepaalt wat volgt:

De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. de nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuwe moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;*
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;*
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in het vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.*

De dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor haar bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat er door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan art. 52 van de wet van 15 december 1980, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van art. 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Dit betekent dat de dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van art. 48/3 en art. 48/4 van de wet van 15 december 1980. Zij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is zij bevoegd om zich uit te spreken over art. 52 van de wet van 15 december 1980, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de commissaris-generaal (Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100).

- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13quater). Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van art. 48/3 en art. 48/4 van de wet van 15 december 1980, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (zie RVV nr. 60.429 d.d. 28 april 2011).

Verzoekende partij lijkt te suggereren dat verwerende partij geen enkele appreciatie kan laten gelden aangaande de nieuw voorgelegde stukken. Verzoekers kunnen hierin echter niet gevolgd worden. Om te kunnen oordelen of een document al of niet een ernstige aanwijzing inhoudt voor een gegronde vrees in de zin van art. 48/3 of 48/4 van de wet van 15 december 1980, kan verwerende partij dit document onderwerpen aan een prima facie-beoordeling naar de bewijswaarde.

"Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - een onderzoek ten gronde - te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112 420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een "ernstige aanwijzing" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het prima facie beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om aan asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld" (RVV nr. 59.358 d.d. 6 april 2011).

Alle stukken die werden voorgelegd bij de beide asielaanvragen van verzoekende partij werden onderzocht en in rekening gebracht.

Met betrekking tot de voorgelegde krantenartikels motiveren de beslissingen terecht dat deze niet afkomstig zijn van een objectieve bron, dat ze zelfs een gesolliciteerd karakter hebben en dat dergelijke stukken geenszins een door de autoriteiten opgestelde verklaring kan vervangen. In zoverre verzoekende partij betoogt dat het onredelijk is te motiveren dat deze artikels een gesolliciteerd karakter vertonen, doen zij geen afbreuk aan de draagkrachtige motivering van de bestreden beslissingen.

Met betrekking tot het rapport en verslag over het gerechtelijk onderzoek, in combinatie met de overlijdens akte van de beweerde schoonbroer, motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris niet op kennelijk onredelijke wijze dat een overlijdensakte, zonder aanduiding van de precieze doodsoorzaak slechts is wat het is. Bovendien wordt in het gerechtelijk rapport geenszins de naam van verzoekende partij genoemd, zodat zij geenszins een persoonlijke vrees aantonen.

Bovendien betogen verzoekers aangaande het politierapport dat de (schoon)broer vermoord werd om, in essentie omdat hun familie verwickeld is in een bloedwraak met de familie K. (...).

Te dezen dient opgemerkt te worden dat verzoekende partij zich reeds op dit motief heeft gesteund bij de eerste asielaanvraag en dat het CGVS geen geloof heeft gehecht aan het relaas en het als bedrieglijk bestempelde. Verzoekers trachten thans de geloofwaardigheid van hun oorspronkelijk asielrelaas te bewijzen.

Er is derhalve geen sprake van nieuwe gegevens in de zin van art. 51/8 van de wet van 15 december 1980.

De asielaanvragen werden terecht niet in overweging genomen. Het eerste middel is niet ongegrond."

2.3. De Raad acht het middel onontvankelijk voor zover de schending opgeworpen wordt van artikel 74/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoekers laten

immers na in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen voormelde wetsbepaling schenden.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. De derde en vierde bestreden beslissing werden genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (...).”

2.6. De gemachtigde van de staatssecretaris mag zich niet uitspreken over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris (de Dienst Vreemdelingenzaken) zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.

- In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal onderwerpen.

2.7. Gelet op het gestelde in punt 2.6. kunnen verzoekers niet dienstig de schending opwerpen van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, aangezien dit de bevoegdheid van de verwerende partij, haar toegekend door artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, overstijgt.

2.8. De derde bestreden beslissing stelt onder meer :

“Overwegende dat de betrokkene een artikel uit de 'Terskaya Pravda' en twee artikels uit 'Groznesskiy Rabochiy' naar voren brengt volgens dewelke de betrokkene gezocht zou worden waarbij opgemerkt moet worden dat een artikel niet afkomstig is van een objectieve bron, dat het een gesolliciteerd karakter heeft, dat het geschreven en geplaatst kan zijn op aanvraag, dat het geen door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt. Overwegende dat de betrokkene een overlijdensakte naar voren brengt die volgens hem van zijn schoonbroer is waarbij opgemerkt moet worden dat een overlijdensakte enkel is wat ze kan zijn, een akte dat iemand is overleden, zonder enige aanduiding van het overlijden. Overwegende dat de betrokkene een rapport en verslag over het gerechtelijk onderzoek naar aanleiding van de moord op zijn schoonbroer naar voren brengt, waarbij opgemerkt moet worden dat de naam van de betrokkene er niet in wordt genoemd, dat het geen betrekking heeft op de betrokkene.”

De vierde bestreden beslissing stelt onder meer:

“Overwegende dat de betrokkene een artikel uit de 'Terskaya Pravda' naar voren brengt volgens dewelke de man van de betrokkene gezocht zou worden waarbij opgemerkt moet worden dat een artikel niet afkomstig is van een objectieve bron, dat het een gesolliciteerd karakter heeft, dat het geschreven en geplaatst kan zijn op aanvraag, dat het geen door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt. Overwegende dat de betrokkene een overlijdensakte naar voren brengt die volgens haar van haar schoonbroer is waarbij opgemerkt moet worden dat een overlijdensakte enkel is wat ze kon zijn, een akte dat iemand is overleden, zonder enige aanduiding van het overlijden. Overwegende dat de betrokkene een rapport en verslag over het gerechtelijk onderzoek naar aanleiding van de moord op haar schoonbroer naar voren brengt, waarbij opgemerkt moet worden dat de naam van de betrokkene er niet in wordt genoemd, dat het geen betrekking heeft op de betrokkene.”

2.9. Waar verzoekers opwerpen dat verwerende partij de door hen overgelegde stukken niet heeft vertaald, dient de Raad op te merken dat de bewijslast inzake het aantonen van een nieuw element in het kader van een meervoudige asielaanvraag bij verzoekers ligt. Hieraan kan verbonden worden dat verzoekers zelf dienen in te staan voor de vertaling van stukken die ze aanbrengen, minstens tonen ze niet aan waarop hun betoog gestoeld is dat *“het absoluut niet de plicht is van de asielzoeker te zorgen voor een vertaling van de stukken die neergelegd worden”*. Uit het administratief dossier blijkt voorts niet dat verzoekers bij de verwerende partij aangekaart hebben dat ze niet over de middelen beschikken om de vertaling van de aangebrachte stukken te bekostigen, zoals verzoekers voorhouden in hun verzoekschrift. Verder dient te worden opgemerkt dat waar verzoekers betogen dat het niet vaststaat dat de ambtenaar die de derde en vierde bestreden beslissing getroffen heeft, *“Russischtalig”* is, zij niet aantonen dat de gedane beoordeling van de aangebrachte stukken, onverenigbaar is met hun eigen verklaringen aangaande de inhoud van de betrokken stukken of onverenigbaar is met wat er te lezen valt in de betrokken stukken, derwijze dat verzoekers' betoog geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van deze beslissingen.

2.10. Uit artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de betrokken gegevens:

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in het vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.11. Waar verzoekers de verwerende partij verwijten niet nagegaan te hebben of de overgelegde stukken *“als een nieuw bewijs kunnen gelden van oude feiten, of als een bewijs van nieuwe feiten”*, dient de Raad verwijzend naar het gestelde in punt 2.10. op te werpen dat het de verwerende partij ook toegestaan is om na te gaan of de aangebrachte elementen relevant zijn, zoals in casu blijkt.

2.12. Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet laat de verwerende partij niet toe een doorgedreven onderzoek ten gronde ten gronde te voeren met betrekking tot aangevoerde stukken of te besluiten dat ze ongeloofwaardig zijn, maar sluit niet uit dat zij de bewijswaarde van de aangebrachte

elementen prima facie beoordeelt. Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kan dus bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens nagaan of deze gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8200 (c)). Of een aangebracht gegeven wijst op het bestaan van een "ernstige aanwijzing", hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. Het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris in casu *"dat een artikel niet afkomstig is van een objectieve bron, dat het een gesolliciteerd karakter heeft, dat het geschreven en geplaatst kan zijn op aanvraag"*, kan niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd, gelet op het feit dat de artikels in kwestie, twee uit 2007 en één uit 2012 conform de eigen verklaringen van verzoekers niet meer zijn dan opsporingsberichten uitgaande van een onbekend persoon verschenen in kranten met als vage inhoud *"betrokkene wordt gezocht en iedereen die zijn verblijfplaats weet verzoeken we op volgend nummer te bellen. Hierop volgt de beloning"*, waarbij in het artikel van 2012 een foto toegevoegd werd van verzoeker. Verzoekers vinden *"Dat men overigens in alle redelijkheid, niet kan zeggen dat een advertentie in een krant, waarbij een onbekende een oproep doet de verblijfplaats van de verzoekende partij bekend te maken tegen vergoeding, via een gepubliceerd telefoonnummer, een "gesolliciteerd karakter" zou vertonen;"* doch deze overtuiging op zich toont niet aan dat de gemotiveerde gedane beoordeling van de krantenartikels, waarvan verzoeker blijkens het administratief dossier verklaard heeft dat ze opgestuurd werden door een vriend uit Zwitserland daar waar verzoekster verklaard heeft dat ze opgestuurd werden door een vriend uit Tsjetsjenië en pas voorgelegd werden ter ondersteuning van een asielaanvraag toen bleek dat ze niet langer legaal konden verblijven in het Rijk in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kennelijk onredelijk is. Volgens verzoekers impliceert de verwerende partij met deze beoordeling dat ze *"zelf deze advertentie in een Russische krant zou(den) betaald hebben"*, en verwachten ze dat de verwerende partij dit bewijst en hieromtrent motiveert, maar artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet dat handelt over meervoudige asielaanvragen vereist geen dergelijke bewijslast of bijkomende motiveringplicht in dit verband voor de verwerende partij.

2.13. Het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris *"dat een artikel niet afkomstig is van een objectieve bron, dat het een gesolliciteerd karakter heeft, dat het geschreven en geplaatst kan zijn op aanvraag"* vormt een voldoende schragend motief van de conclusie om de betrokken krantenartikels niet te weerhouden. Het bijkomend motief in dit verband *"dat het geen door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt"* is een overtollig motief. Kritiek hierop kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de derde en de vierde bestreden beslissing.

2.14. De conclusie dat de in punt 2.12. bedoelde stukken geen nieuwe gegevens zijn in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet dringt zich des te meer op aangezien de aangebrachte opsporingsberichten volgens de verklaringen van verzoekers betrekking hebben op bloedwraak wat reeds aangevoerd werd ter ondersteuning van de eerste asielaanvraag en in de in punt 1.1. bedoelde beslissingen van de verwerende partij reeds geoordeeld werd dat verzoekers hun land verlaten hebben omwille van een motief dat vreemd is aan het asiel en dat de aangebrachte gegevens geen verband houden met de Conventie van Genève. Deze beslissingen werden blijkens het administratief dossier bevestigd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het beroep dat tegen deze laatste beslissingen ingesteld werd bij de Raad van State werd verworpen bij arrest nr. 209.526 van 6 december 2010. In hun verzoekschrift uiten verzoekers kritiek op voormelde beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en op het voormelde arrest van de Raad van State, doch verzoekers kunnen in het kader van onderhavige betwisting de debatten niet heropen inzake definitieve beslissingen en een definitief arrest.

2.15. Verzoekers zijn verder van oordeel dat het volstrekt onredelijk is om het gegeven van de overlijdensakte en het rapport en verslag over het gerechtelijk onderzoek naar aanleiding van de moord op de schoonbroer van verzoeker niet met elkaar te verbinden aangezien ze allebei betrekking hebben op de moord op de schoonbroer van verzoeker, en ze zien niet in waarom een politierapport omtrent een moord de naam zou dienen te bevatten van verzoeker, maar ze gaan eraan voorbij dat stukken die aangebracht worden ter ondersteuning van een tweede asielaanvraag, een link dienen te bevatten met het asielrelaas. In de bestreden beslissing wordt het overlijden an sich van verzoekers schoonbroer niet betwist noch het gegeven dat dit het gevolg is van een moord. Aangezien in de overlijdensakte van verzoekers schoonbroer geen overlijdensoorzaak wordt opgegeven en verzoeker niet vermeld wordt in

de overige aangebrachte stukken met betrekking tot het overlijden van zijn schoonbroer, is er geen link met verzoekers' asielaanvraag en meer bepaald met hun overtuiging dat deze moord plaatsvond omwille van de bloedwraak waarin verzoekers betrokken zijn. De betrokken passages van de bestreden beslissingen gevolgd door de conclusie "dat het geen betrekking heeft op de betrokkene" strekken ertoe te stellen dat de aangebrachte stukken niet aantonen dat de moord op de schoonbroer van verzoeker uitstaans heeft met verzoekers' asielaanvraag, namelijk het vertrek uit hun land van oorsprong vijf jaar geleden wegens bloedwraak na de moord op "iemand van de familie Khadirov", gepleegd door de oudste broer van verzoeker. Verzoekers' overtuiging dat de aangebrachte stukken het bewijs vormen van bloedwraak waarin de verzoekende partijen verwickeld zijn en dat ze gelet op de aangebrachte elementen die betrekking hebben op bloedwraak, recht hebben op subsidiaire bescherming, toont niet aan dat de gedane beoordeling van de aangebrachte gegevens door de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of strijdig met artikel 51/8 eerste lid, van de Vreemdelingenwet geschied is. In dit verband kan ook nog gewezen worden op het gestelde in punt 2.14.

Derhalve is het eerste middel, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.16. Verzoekers beroepen zich in hun tweede middel, dat gericht is tegen de eerste en tweede bestreden beslissing op: "Schending van de artikelen 7 en 62 van de Wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en, 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en van de artikelen 3 en 15 van het Verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950, goedgekeurd door de Wet van 13 mei 1955, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel;"

Verzoekers betogen als volgt:

"Doordat,

De bevelen om het grondgebied te verlaten van respectievelijk 30 mei en 31 mei 2012 als volgt werden gemotiveerd: "(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7. eerste lid. 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten."

Terwijl,

De verzoekende partijen respectievelijk op 29 en 30 mei 2012 een asielaanvraag hadden ingediend; Dat bijgevolg, zolang er geen beslissing werd genomen in het asielaanvraag dossier van de beide verzoekende partijen, hetgeen slechts gebeurde op 1 juni 2012, er krachtens de Vluchtelingenconventie en krachtens art. 3 E.V.R.M., geen enkele maatregel van verwijdering kon worden genomen tegenover de beide verzoekende partijen, inclusief de betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten;

Dat non-refoulement niet alleen voortvloeit uit het Vluchtelingenverdrag, maar ook o.m. uit het artikel 3 van het E.V.R.M. (E.H.R.M. 7 juli 1989, nr. 14038/88, Soering/Verenigd Koninkrijk; E.H.R.M. 20 maart 1991, nr. 15576/89, Cruz Varas/Zweden);

Dat het non-refoulementbeginsel dat voortvloeit uit het artikel 3 E.V.R.M. directe werking heeft (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM I — Algemene beginselen, Antwerpen, Intersentia, 2005, 12; O. DESCHUTTER en S. VAN DROOGHENBROECK, Droit international des droits de l'homme devant le juge nationale, Brussel, Larcier, 1999, 434) en primeert op het nationaal recht (Cass. 27 mei 1971, Arr. Cass.1971, 959) en dus dient aangezien te worden minstens als een bepaling van gemeen recht;

Dat krachtens art. 15 E.V.R.M., art. 3 geen uitzonderingen kent;

Dat ook de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, een rechtstreekse werking hebben, wanneer ze onvoorwaardelijk zijn en voldoende nauwkeurig;

Dat bijgevolg een terugkeerbesluit zich niet mag beperken wat de motivering betreft, tot het loutere feit van illegaal verblijf (voetnoot 19, Marleen MAES, "De Terugkeerrichtlijn en onverwijderbare vreemdelingen", T.V.R. 2011, p.254);

Dat dus de in het middel aangeduide bepalingen werden geschonden;"

2.17. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van art. 7 en 62 van de wet van 15 december 1980, art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, art. 33 Vluchtelingenverdrag, art. 3 en 15 EVRM, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

De grieven van verzoekers beperken zich in dit middel tot de eerste en tweede bestreden beslissing.

Verzoekende partij betoogt dat hen geen bevel kon gegeven worden het grondgebied te verlaten, zolang er geen beslissing genomen werd over hun asielaanvraag.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de eerste en tweede bestreden beslissing genomen werden in toepassing van art. 74, §2 van het KB van 8 oktober 1981.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze wetsbepaling verkeerdelijk werd toegepast. Zij beperkt zich tot de stelling dat zij niet kan verwijderd worden tot zolang geen uitspraak werd gedaan over hun asielaanvraag. Verwerende partij stelt vast dat dit geenszins het geval is geweest. Een eerste repatriëring werd voorzien op 2 juli 2012, oftewel na de beslissingen omtrent de tweede asielaanvragen van verzoekers.

Het tweede middel is ongegrond.”

2.18. Verzoekers dwalen met hun overtuiging dat hen geen bevelen om het grondgebied te verlaten mochten uitgereikt worden aangezien ze op 29 en 30 mei 2012 een asielaanvraag hadden ingediend waarover nog geen beslissing was genomen. Verzoekers betwisten de vaststellingen in de eerste en tweede bestreden beslissing niet dat ze zich bevinden in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en dat ze in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten. Deze vaststellingen laten toe een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren en hiermee wordt voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het gegeven dat verzoekers nog een lopende asielaanvraag hebben, verhindert niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van voormelde vaststellingen beslist tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten aan verzoekers. Het heeft wel als gevolg dat deze verwijderingsmaatregelen niet mogen uitgevoerd worden zolang er geen beslissing getroffen werd aangaande hun asielaanvraag. Een asielaanvraag schorst immers de tenuitvoerlegging van een eerder getroffen bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.839). In casu blijkt niet dat de verwijderingsmaatregelen uitgevoerd werden alvorens er een beslissing getroffen werd aangaande de asielaanvraag.

2.19. Verzoekers ontwaren een motiveringsgebrek in de uitgereikte bevelen om het grondgebied te verlaten en ontlenen dit aan “de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG” doch laten na verder te specificeren welke bepalingen zij viseren en welke motivering zij verwachten terug te vinden in de bevelen om het grondgebied te verlaten. Het middel is derhalve op dit vlak onvoldoende uitgewerkt om ontvankelijk te zijn.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA